

[Anden næstformand]

Den dårlige lovgiveradfærd reagerer Fremskridtspartiet skarpt imod ved at gøre Bankforeningens forslag til sit eget, så hvert enkelt folketingsmedlem med sin samvittighed ved afstemningen ved tredjebehandlingen kan afgøre, om man virkelig vil gøre livet så umådelig meget dyrere og besværligere for hundredtusinder af danskere til ingen verdens nytte.

Regeringens lovforslag værdsætter systemet mere end enkeltmennesket med de »ulemper«, der er forbundet med, at mennesket ikke fungerer 168 timer hver uge som en driftsikker computer.

Fremskridtsforslaget sætter mennesket (som det nu engang er) over systemet.

Om man skal stemme nej eller ja til det foreliggende ændringsforslag, beror udelukkende på, om man har det ene eller det andet af disse to vidt forskellige grundsyn.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Glistrup (FP):

Sent fredag eftermiddag den 28. oktober, altså i fredags, modtog Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg fra skatteministeren nogle ændringsforslag, der indeholdt meget vanskeligt tilgængelige og svært forståelige tekniske lovændringer vedrørende spørgsmålet om kassekreditlansforhold i forbindelse med renteaftgiften.

Det var således, at i respekt for Folketingets ugeplan og i øvrigt for at få i hvert fald denne midlertidige afklaring, som L 47 drejer sig om, af problemerne omkring renteaftgiften bestemte udvalget sig til at afgive betænkning på området. Betænkningen er så blevet trykt, og engang i løbet af weekenden er den så blevet omdelt til Folketingets medlemmer.

På den første arbejdsdag, den første bankdag, efter at denne omdeling er sket her i Folketinget, nemlig mandag den 31. oktober, går Den Danske Bankforening i gang med at behandle det, og den når derefter frem til, at ministerens forslag er noget, der faktisk er en bankteknisk kikser, idet ministeren og ministerens embedsmænd – om man skal bebrejde dem det eller ej, er jo ligegyldigt – simpelt hen har overset, hvordan det praktiske bankliv fungerer.

Den Danske Bankforening formulerede straks et brev, hvori man overbevisende redegjorde for, hvorfor det af banktekniske grunde var en uheldig måde, ministerens folk var kommet til at formulere dette tekniske ændringsforslag på, og man påpegede, hvordan det bankteknisk kunne fungere bedst, fuldstændig overensstemmende med det, som ministeren tilsigtede med sit ændringsforslag.

Overensstemmende med dette rent banktekniske råd fra dem, der må anses at have mere bankteknisk ekspertise, end man har i Skatteministeriet, har Fremskridtspartiet nu stillet ændringsforslag om, at en ganske enkel passus i § 3, stk. 3, nr. 5, altså en meget, meget lille del af loven, bliver ændret, så det bliver til at leve med for det praktiske liv i Danmark, der skal leve under disse regler i de næste 8 år.

Det, som Folketinget nu skal tage stilling til, er, om man vil følge Bankforeningens indstilling, eller man absolut, fordi ministeren er kommet til at skrive noget forkert i sit forslag – for det er jo faktisk det, der er tale om – skal pestilere tilværelsen for hundredtusinder af danskere i de næste 8 år. Det er den daglige tilværelse for disse hundredtusinder af danskere, der faktisk står på spil.

Det, det drejer sig om, er i al sin uforgribelighed, at hvis man på kassekreditten kommer til at overskride disse meget, meget kunstfærdige maksima, som faktisk er utilgængelige for enhver hvid mand, om han så er bankfunktionær, skattemand, eller hvad han er, med hensyn til, hvad det i grunden er, det går ud på, og som ændringsforslaget ikke rører ved, hvis man kommer til at overskride dette maksimum en enkelt dag eller et kvarter på en enkelt dag, hvad skal der så ske?

Her går skatteministerens forslag jo ud på, at så er man fortabt i det evige helvede, i hvert fald for en 8-års-periode. Hvis man på et tidspunkt i bare et kvarter har overtrådt et maksimum, hvad hverken kunden eller måske banken ved, men edb-maskinerne kan sladre om, skal man, når skattevæsenet når frem til sagen 3 år efter, i 8 år betale en afgift, som man ellers slipper for. Det, Fremskridtspartiets ændringsforslag går ud på, er, at hvis denne overskridelse af kassekreditmaksimum virkelig skulle ske, skal man betale den renteaftgift, der modsvarer overskridelsen, men man skal ikke have sådan nogenlunde den straf, som gives 12 BZ'ere, der hver